

מוחאת כפיים

פעם בשבועיים עם ח. רובינשטיין | המעם: על צבע היד

08

ביז היוזרות

אורות כחולים הבהבו והתקרבו לכיווננו. ניידת משטרה עצרה ליד המדרכה שבה עמדנו. רכב מס' 5396 עצור בצד!

היינו בתחילת יום צילומים. הסרטנו ילדה קטנה בת שבע שרצה בכביש לצד מונית נוסעת.

זו היתה סצנה הומוריסטית וקומית. הסצנה נפתחת באשה שמוציאה את הראש מהחלון האחורי של המונית ושואלת את הילדה הקטנה: "סליחה, איך מגיעים מכאן לרחוב שבט מוסר 12?" והילדה אומרת לה: "בואי, אני אראה לך..." ומאותו הרגע היא מתחילה לרוץ. "תסעו כאן, ישר ישר! יופי, עוד ישר, תמשיכו", כשתוך כדי כך היא רצה לצד המונית. "בפניה פה תפנו ימינה", והיא רצה לצד ימין ואחריה המונית שמאטה הילוך ונוסעת לקצב ריצת הילדה...

בכיכר מסתובבת הילדה בריצה סביב הכיכר ומתנשפת ואחריה... המונית. מדי פעם נהגים צופרים מאחור, והילדונת מתנצלת: רגע, רגע, קצת סבלנות, אני רק מסבירה להם איך להגיע... וממשיכה לרוץ... שכרנו מונית שתסע בקצב של הילדה, וברכב שכור מקביל ישבו המצלמות ותיעדו את המתרחש.

מלכתחילה בחרנו לצילומים את שכונת רחביה, שבה יש רחובות שקטים וכבישים רחבים וריקים (יחסית), כדי שיהיה לנו קל ונוח יותר להתנהל שם. אנחנו בעיצומה של המלאכה, הילדה רצה סביב הכיכר, כשפתאום נעצרת לצידנו הניידת ושני שוטרים יוצאים ממנה: "מי ממונה פה על ההסרטה?" בבת אחת נעלמו מהאופק כל נשות הצוות ששותפות בצילום ובהפקה והתאדו מהשטח. נשארתי שם אני לבד מול השוטרים. גייסתי את שרידי האומץ והבטחון שלא היו לי באותם הרגעים, וענית: "אני הממונה כאן".

"אנחנו דורשים להפסיק את ההסרטה", אמרו השוטרים בחומרה. "זה פלילי מה שאת עושה!" "פלילי?" אני שואלת בבהלה. "למה?"

"יש לך אישור משטרתי להסרטה קטין? ואיפה שוטר מלווה?" העיניים שלי נפערות בתדהמה, ואחד מהם מתנדב להסביר: "כל הסרטה קטין חייבת באישור משטרתי ובליוי של שוטר בוחן, שמוודא בזמן אמת שנהגים בקטין בזהירות המתבקשת, ונותנים לו שעות מנוחה מספקות, שלא מטרטרים את הילד, דואגים לו להזנה מתאימה ויש גם מכסת שעות מוגבלת להעסקת קטין ביום".

"אני ממש מתנצלת", גמגמתי, "אני... לא... לא ידעתי..." "טוב, תפסיקי עכשיו את ההסרטה, תדאגי לאישורים. הפעם נמחל לך".

עוד רבע שעה עוברת ואורות כחולים מתקרבים לכיווננו בשנית. עוצרים את הניידת

אני מודה להם מאד על המחילה והכפרה והם נכנסים לניידת ונוסעים לדרכם. מהר מאד מתקבצות חזרה כל אלו שברחו לבנינים, לגינות ולחדרי המדרגות הסמוכים ושואלות אותי: "נו, מה הלאה? מה לעשות?" אני אומרת להן שחוקית אסור לנו לצלם, אבל בניסים השוטרים ולכן נסיים כעת כמה שיותר מהר את יום הצילומים הזה.

מכיוונים מצלמות, מעמידים שוב תאורה והילדה ממשיכה לרוץ כשהמונית נוסעת לצידה. עוד רבע שעה עוברת ואורות כחולים מתקרבים לכיווננו בשנית. שני השוטרים עוצרים את הניידת, והפעם הם יוצאים בכעס: "גברת, את עושה מאיתנו צחוק?! אנחנו יכולים לעצור אותך!"

גמגמתי מאד, ולמול עיניהם קיפלנו ציוד, פירקנו את כל החצובות והציוד הנלווה ונסענו משם. הבנו שבמקום כזה לא נוכל לצלם כי הלשונות מצד השכנים תרדופנה אותנו פעם אחר פעם. היינו בבעיה. לאן נוסעים מכאן? בשכונה חרדית רגילה הרחובות הומי אדם והכבישים על פי רוב עמוסים ברכבים. אחת הצלמות העלתה רעיון של רחוב שקט יותר יחסית, ובליית ברירה פנינו לשם, עם כל הציוד.

שוב ממקיים תאורה, שוב מתכננים צוותות ומעמידים מתחילה את הילדה לצילום. אלא שהצילומים, שהתחילו בשעת בוקר מוקדמת, והיו אמורים כבר להיות מאחורינו, הגיעו כעת בשעת הצהריים ועשרות ילדים החוזרים ממקומות לימודיהם נעמדו לצידנו בסקרנות, עוקבים אחרינו במבטם.

"תגידו, מה יש פה? למה אתם מצלמים?" "אתם רוצים לצלם אותי גם?" לא יכולנו להתקדם ברעש הזה, מה גם שכל רגע נכנסו כמה ילדים לתוך התמונה והיה עלינו להתחיל הכל מתחילה. בס"ד בהברקה של רגע עלה לי רעיון שיכול להרחיק מכאן את הילדים - שלחתי מישהי מהצוות לקנות 200 קרטיבים והודעתי לילדים שכל ילד שיעזוב את השטח - יקבל קרטיב במתנה (200 קרטיבים זולים יותר משעת צילומים שנהרסת והולכת לאיבוד). כל גודו הילדים קיבל את הקרטיבים בהתלהבות והתרחק מהשטח. היתה לנו רבע שעה של שקט להמשיך את הצילומים, אבל מה קורה כש-200 ילדים שומעים שאפשר לקבל קרטיב בחינם בתנאי שלא יעמדו כאן באזור? הם קוראים לכל האחים שיבואו לעמוד כאן ויחזרו הביתה גם הם עם קרטיב.

תני לי יד

בשנה שעברה (ואני מטשטשת מעט את הפרטים ועוד מעט תבינו למה) הוזמנתי לערב הורים בתיכון. המנהלת היא זו שביררה על התוכנית וסיכמה איתי על כל הפרטים. היא הסבירה לי שמדובר בערב חינוכי מאד והיא רוצה שהתוכנית תעביר מסרים שילכו עם האמהות הביתה. היא התקשרה אחר כך שוב לתיאום נוסף ומטון הדיבור שלה היה ברור שהצלחת הערב הזה מאד משמעותית עבורה.

עמדתי בקצה האולם. לפני דיברה היועצת החינוכית של התיכון. היא ביקשה להודות למנהלת על שנים רבות של עשייה חינוכית ועל העקרונות שנחקקו בכותלי הסמינר ובליבות הבנות, וברכה אותה בהצלחה רבה בתפקיד החדש.

אמהות נרגשות הנהנו בראשן. הבנתי שמדובר במנהלת אהובה ומוערכת מאד.

אחריה עלתה המנהלת עצמה. היא הודתה לאמהות על האמון שנתנו בה, שיבחה בחום את המנהלת שמחליפה אותה, ושוב ושוב ריחפו המילים המזכירות את התפקיד החדש. התוכנית שמסרתי שם סיימה את הערב.

עמדתי מן הצד וחכייתי לרכב שיקח אותי הביתה, צופה באמהות הנרגשות שניגשו למנהלת ואיחלו לה בהצלחה בפרויקט החדש. כשהקהל התחיל להתפור, הזמינה אותי המנהלת לחדרה להסדרת התשלום ושם, בחדר המנהלת, היא שאלה: אני מבינה שאת יודעת גם לאבחן כף יד, אולי את מוכנה להציץ לי בידיים ולומר אם העבודה

על היד

צבע עור

צבעה של כף היד מצטרף לנתונים הבסיסיים האחרים ליצירת תמונה ראשונית של היד.

יד ורדרדה - ורוד הוא הצבע הנורמלי של אדם בריא.

יד חיוורת לבנה - מצביעה על אנשים חסרי התלהבות או כאלו שיוצרים קשר מרוחק (לעיתים זה יוכיח על חולשה וחוסר שינה. חשוב להתבונן בסימנים נוספים).

יד אדומה - יד שהצבע שלה נוטה לאדום מלמדת על להט, עוצמה, גרשות חמים והרבה עשייה. אלו היו הפעלתניות שבינינו ש-24 שעות לא מספיקות להן...

החדשה שלקחתי על עצמי אכן מתאימה ונכונה לי ושבגללה היה נכון לעזוב את ניהול הסמינר?

היא מרימה מולי את ידיה. אני מתבוננת בהן ורואה בהן בעוצמה רבה את התפקיד החדש שהיא קיבלה. בידיים ראו שהמצב הבריאותי שלה מתדרדר. היה ברור לי שאין כאן עבודה חדשה, אלא פרויקט חיים חדש - מלחמה על החיים.

היא רואה אותי שותקת ושואלת בחיך: "נו, אז מה את אומרת על העבודה החדשה שלי?"

"אני בהחלט רואה פרויקט חדש בחיים שלך", אני עונה בזהירות. "את בטוחה שאת רוצה שנדבר עליו?" היא מתרצנת ועונה לי: "כן, אני בטוחה. את יכולה לדבר!" בעדינות אני אומרת לה: "רואים ביד שלך שקיבלת פרויקט חיים. לאמהות התיכון קראת לו במילים יפות, אבל ביד רואים שזאת התמודדות בריאותית לא פשוטה. אבל אני רוצה לספר לך שביחד עם המחלה, מצויר לך ביד המון כח נפשי להתמודד איתה ולא להתמוטט (קו תומך לקו החיים) והרבה אופטימיות שמובעת ביד (נפרט על כך בהמשך).

היא סיפרה, שאף מורה מהצוות לא יודעת מה הסיבה האמיתית לפרישה שלה. כולן שמעו ממנה על עבודה חדשה ומתגמלת כשהיא נערכת למסע לא פשוט. כשחזרתי הביתה ליוותה אותי במונית היד שלה. יד, שלמרות הכאב והדאגה, הביעה המון אופטימיות, חשיבה חיובית ואמונה במחר טוב יותר!

פעמים רבות אני רואה נשים שהיד של העבר אדומה הרבה יותר מאשר היד של ההווה. מסתבר שבבעבר הן היו שובבות גדולות והיום הן בגירסה מתונה יותר.

יד צהובה - יד בגוון הנוטה לצהוב, אופייני למקסימליסטיות שבינינו, אלו שחייבות שהכל יהיה 100% ולא מסתפקות אפילו בתשעים ושמונה... צבע עור כזה מוכיח על מתח נפשי רב בעקבות הדרישה העצמית הגבוהה.

יד ורודה - כשגוון העור נוטה לוורוד חזק (זה אגב היה צבע העור של המנהלת) - הוא מראה על אנשים אופטימיים עם חשיבה חיובית על החיים ועם אמון באנשים.

חזרנו הביתה מתוסכלות. היינו בטוחות שכל החומר הלך לטמיון וכנראה נצטרך לצלם את הכל מתחילה, כי איך נראית אפיזודה שמתחילה באור יום של בוקר ונגמרת בחושך של 9:00 בערב? אבל ההפתעה הגיעה דווקא מכיוון העורכת. היא לא הלכה אחר משפטי הייאוש שלנו אלא הסתכלה על הדברים אחרת לגמרי, במבט אופטימי ומבטיח. "תראו כמה זה יכול לשרת את הסצנה ההומוריסטית שרציתן", אמרה לנו.

"הצופות תחשובנה שזה כך, ממש במתכוון. יום שלם, מהבוקר ועד הלילה, הילדה רצה עם המונית ברחובות ירושלים..."

אז כשדברים נתקעים, וצוות תקלות, אפשר להסתכל בייאוש ולהרגיש שכל ההשקעה אבודה, ואפשר גם להסתכל על הכל במבט אופטימי ולנסות לראות איך דווקא במה שלא הצליח - למצוא את המינוף, ההתקדמות וההצלחה.